HALUZAH

I.

• • •

Și Dumnezeu a spus să fie lumină, apoi a creat din întuneric tot ce putem vedea, ce putem atinge, ce putem simți.

Apoi Dumnezeu l-a creat pe Adam, apoi pe Lilita pentru acesta, dar ea era rea și gâlceavă cu Adam, când într-o zi ea a mușcat din fructul interzis.

Dumnezeu s-a mâniat și a izgonit-o pe Lilit în pădurea de la marginea Raiului.

Apoi Dumnezeu a luat din coasta lui Adam și a suflat în ea și a făcut-o pe Eva.

Și trăiau Adam și Eva în paradis fără griji, fără dureri, când șarpele la apus și la răsărit, la granița dintre lumină și întuneric, venea la ultimul pom de la marginea Raiului să vorbească și să se tăvălească cu Lilita.

Șarpele, diavolul, Lucifer, demult a fost cel mai iubit de Dumnezeu, cel mai frumos, luminat și știutor dintre îngeri, până când a mâncat din fructul interzis.

Și așa s-a crezut că poate să stea egal cu Dumnezeu, dar nu a mai fost lumină pentru el și l-a gonit în întuneric cu tovarășii lui.

Ca să nu ajungă una cu întunericul, demonii iau vlaga și sângele de la suflul și viața dată de Dumnezeu și se hrănesc cu ea, și așa făcu Șarpele târg cu Lilita.

Căci ea a ajuns muritoare când a mușcat din fructul interzis și timpul trecea peste ea și o îmbătrânea.

Și i-a zis Șarpele să deschidă poarta de la paradis și să-l cheme înăuntru, iar în schimb șarpele a mușcat-o și a băgat venin în ea și a zăcut fără conștiință.

Așa s-a dus șarpele și a ispitit-o pe Eva să muște din fructul interzis, și Eva s-a dus și l-a ispitit pe Adam, iar aceștia deveniți muritori, Domnul i-a gonit pe pământ.

Și diavolul s-a dus iar la Lilita și i-a stors din fruct peste gură și s-a trezit și au plecat în întuneric.

Apoi Domnul i-a izgonit pe Adam și Eva pe Pământ și le-a spus: luați de vă înmulțiți. Și ei și urmașii lor au adus jertfă Domnului.

II.

• • •

Domnul a văzut că în bunătatea lor muritorii de după pământ erau slabi, iar în întuneric Lucifer și Lilith rămâneau singuri, căci tovarășii lor erau înghițiți de vid.

Și a vorbit Domnul cu ei la apus și la răsărit să ducă pe pământ și să pună ou și sămânță între muritori, ca să iasă peste generații omul luminat ce va stăpâni pământul.

Și i-a chemat Domnul pe Adam și pe Eva și le-a grăit:

> *Din sângele vostru va ieși un neam slab și din slăbiciunea lui va pieri. Și am vorbit cu cei din întuneric să vină pe pământ și să se amestece cu voi și urmașii voștri. Din amestec va ieși omul care va putea duce povara pământului.*
>
> *Pentru asta vor plăti femeile în durere la naștere și bărbații în trudă până la moarte. Primiți?*

Au primit și s-a umplut pământul de oameni și de giganți și de nefilimi, creaturi ce nu erau nici om, nici demon, și au trăit pe pământ până când acesta s-a umplut de rod.

III.

• • •

Oamenii trăiau cu giganții și nefilimii și s-au înmulțit și au înrodit, până ce aceștia din urmă au început să ia din rodul de la om și copii prea de tineri.

Și oamenii, ca să îi îmbuneze, au început să le aducă jertfă, iar Dumnezeu s-a mâniat.

Atunci Noe se ruga pentru familia sa, pentru oameni, pentru protecție de giganți și nefilimi, iar Domnul i s-a arătat și i-a spus să facă arca.

Noe a urmat cuvântul Domnului și a îmbarcat pe arcă neamul lui și câte o pereche din fiecare animal pe care i l-a spus Domnul.

După potop s-a curățat Pământul de întuneric pentru o vreme.

IV.

• • •

S-au înmulțit oamenii după potop și au uitat de întuneric și de giganți și au început să zidească.

Și au zis între ei: să facem un turn până la cer ca să ajungem la Domnul.

Domnul și-a zis: omul e muritor, nu are cum să trăiască în ceruri.

Și a amestecat Domnul limbile lor și s-au împrăștiat pe fața pământului, și turnul a rămas neterminat.

V. AVRAAM

• • •

Dintre oamenii împrăștiați pe fața pământului, Domnul l-a ales pe Avraam, căci văzuse în el un om care poate ține în mână tot ce iubește.

Și s-a gândit Dumnezeu că de ar putea omul acesta să renunțe la tot și să-l urmeze pe el întru totul, ar putea să-i facă voia printre oameni.

I-a vorbit și i-a zis: pleacă din țara ta și du-te unde îți voi arăta eu.

Și a plecat Avraam fără să întrebe.

I-a dat Domnul pământ și turmă și i-a făgăduit urmași nenumărați ca stelele. Dar Sara, femeia lui, era stearpă și anii treceau peste ei.

Și i-a zis Sara lui Avraam: intră la Hagar slujnica mea și ia din ea urmașul pe care eu nu pot să ți-l dau.

A intrat Avraam la Hagar și a ieșit din ea Ismael. Și cu Ismael au ieșit neamurile din pustiu.

Dar Domnul nu uitase făgăduința și în bătrânețile lor Sara a născut pe Isaac. Și prin Isaac trecea tot legământul.

Și a vorbit Domnul cu Avraam și i-a zis: du-te pe munte și jertfește-mi fiul.

S-a dus Avraam fără să întrebe.

Când a ridicat cuțitul, Domnul i-a oprit mâna și i-a zis: acum știu că nu slujești nimic altceva decât pe mine.

Și aceasta a fost prima dovadă că din neamul amestecat poate ieși un om care să țină în mână tot ce iubește și să poată da drumul.

VI. SODOMA ȘI GOMORA

• • •

Au ajuns la urechile Domnului strigătele din Sodoma și Gomora, căci oamenii de acolo căzuseră în plăcere de dragul plăcerii și rău de dragul răului.

A trimis Domnul doi îngeri să vadă.

Când a văzut Avraam îngerii mergând spre Sodoma, a alergat la Domnul și i-a zis: dacă sunt cincizeci de oameni drepți în cetate, îi vei pierde cu cei răi?

Și a zis Domnul: de sunt cincizeci, îi cruț.

Și a zis Avraam: dar de sunt patruzeci?

Și a zis Domnul: de sunt patruzeci, îi cruț.

A mers Avraam până la zece și Domnul a zis: de sunt zece, îi cruț.

Nu erau nici zece.

A ieșit Lot, nepotul lui Avraam, din cetate cu ai lui, și Domnul a trimis foc din cer.

Și femeia lui Lot s-a uitat înapoi și s-a făcut stâlp de sare.

Au ars Sodoma și Gomora și nu a mai rămas nimic.

Aceasta a fost dovada că omul fără giganți, fără nefilimi, fără întuneric, poate să merite focul singur prin alegere.

VII. MOISE

• • •

S-a înmulțit neamul lui Avraam în Egipt și a ajuns rob sub faraon.

Când a văzut faraonul că evreii se înmulțesc, s-a temut și a poruncit să fie uciși toți pruncii de parte bărbătească.

O mamă a pus fiul ei într-un coș pe Nil și l-a lăsat în voia apei.

L-a găsit fiica faraonului și l-a crescut ca prinț în palat și l-a numit Moise.

A crescut Moise și a văzut un egiptean bătând un evreu și l-a ucis și a fugit în pustiu.

Păștea turme și se uita în pământ. Mâinile lui știau ce făcuseră. Nu vorbea despre asta. Nici cu turma, nici cu el însuși.

Într-o zi a văzut un rug care ardea și nu se mistuia. S-a oprit. A pus mâna la ochi să vadă mai bine. Rugul ardea. Rugul nu se mistuia.

A auzit glasul Domnului: scoate-ți sandalele. Locul pe care stai este sfânt.

Și-a scos sandalele și a stat desculț pe piatră și nu a zis nimic.

A zis Domnul: am văzut suferința poporului meu în Egipt. Du-te la faraon și scoate poporul.

Și a zis Moise, cu ochii în pământ: eu nu sunt om de vorbă. Trimite pe altul.

Glasul nu i-a răspuns cu argumente. Nu i-a promis că va ști să vorbească sau că faraonul îl va asculta.

A zis Domnul: du-te.

Și Moise s-a ridicat și și-a luat toiagul și s-a dus. Cu mâinile lui pătate. Cu glasul lui mic. Cu toată frica lui în spate.

S-a dus la faraon și faraonul nu a ascultat și Domnul a lovit Egiptul cu zece plăgi până ce faraonul a dat drumul.

Și a ieșit poporul din Egipt și când armata faraonului i-a ajuns din urmă la mare, Domnul a despărțit apele și au trecut, și apele s-au închis peste armată.

Patruzeci de ani au mers prin pustiu. Un popor care uitase ce era înainte de lanțuri nu știa nici cum să fie liber, și libertatea i-a trebuit să o învețe pas cu pas în nisip.

Și s-a suit Moise singur pe muntele Sinai și s-a golit de tot ce era al lui și a stat patruzeci de zile și patruzeci de nopți fără mâncare, în meditație.

Când mintea i-a fost goală și inima curată, i-a dat Dumnezeu legea:

1. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău — să nu ai alți dumnezei afară de mine.
2. Să nu-ți faci chip cioplit și să nu te închini lui.
3. Să nu iei numele Domnului în deșert.
4. Adu-ți aminte de ziua de odihnă și sfințește-o.
5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu preacurvești.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.
10. Să nu poftești nimic din ce este al aproapelui tău.

VIII. DAVID

• • •

Din neamul lui Avraam a ieșit David, un băiat mic cu o praștie care păștea oi.

A venit Goliat, ultimul dintre giganți, și a stat în fața armatei și a strigat: trimiteți-mi un om să se lupte cu mine.

S-a dus David cu praștia lui și o piatră și l-a doborât pe Goliat, și a căzut ultimul gigant pe pământ.

L-a uns Samuel pe David și din ziua aceea Duhul Domnului era peste el și David știa altfel decât ceilalți.

L-a uns Dumnezeu pe David rege și i-a dat victorii peste dușmani, pământuri de la mare până la munți și femei peste măsură, căci un om care poate duce povara unui regat poate duce și povara mai multor case.

Într-o zi a văzut David de pe acoperiș pe Batșeba, femeia lui Urie, și a poftit-o.

A stat și s-a uitat. Știa al cui era numele de pe buzele ei dimineața. Știa unde era bărbatul ei în clipa aceea. Urie lupta în războaiele lui David, departe, cu loialitate.

A știut și a trimis după ea.

A chemat-o și a luat-o și a trimis vestea la general: puneți-l pe Urie în fruntea luptei și retrageți-vă de lângă el.

Generalul a citit scrisoarea. Urie nu a știut nimic. A murit cu fața spre dușman, credincios până la capăt unui rege care îl vânduse.

S-a mâniat Domnul, că a crezut că e om cu lumină.

A căzut David singur în camera lui și s-a prăbușit în fața lui Dumnezeu și nu a cerut iertare și nu s-a justificat, ci a stat acolo în tăcere și în rușine.

Nu a zis: am greșit, dar. Nu a zis: știi cum sunt oamenii. A stat în ce făcuse și a lăsat greutatea să cadă peste el toată.

Căci știa că nu există om curat pe pământ. Toți poartă ou și sămânță din întuneric.

Dar direcția în care te întorci după ce cazi — aceea contează.

Dumnezeu l-a pedepsit, apoi a mers cu el mai departe.

Și din această linie a ieșit tot ce a urmat.

IX. SOLOMON

• • •

Din păcatul lui David și Batșeba a venit pe pământ Solomon.

Domnul se duce la el în vis și îi spune: cere ce vrei, iar eu îți voi oferi.

Solomon a cerut înțelepciune.

Dumnezeu îi dă înțelepciunea, iar cu ea Solomon capătă bogății, putere, femei, tot ce și-ar putea dori un om.

Solomon construește Templul din Ierusalim. Când a fost gata, a intrat Gloria Domnului în templu și preoții nu au putut sta în picioare.

A avut șapte sute de neveste și trei sute de concubine, căci regii pământului își trimiteau fiicele la el ca să aibă pace cu el.

A văzut Lucifer din întuneric că Solomon era cel mai înțelept și cel mai puternic om de pe pământ și s-a gândit că de ar putea să îl întoarcă pe el, toți cei care îl urmau s-ar întoarce cu ei.

Și a trimis-o pe Lilith din întuneric să sufle spiritul ei în femeile frumoase din țările vecine și le-a umplut de farmec și de foc și le-a trimis la Solomon.

Au venit ele una câte una, și fiecare purta în ea câte puțin din spiritul Lilitei, și Solomon le-a luat pe toate, căci focul din el era mare și nu se sătura.

Și încet, ca apa care roade piatra, l-au întors cu fața spre chipurile cioplite.

Solomon, cel mai înțelept om care a trăit, nu a simțit când s-a întors. Nici o zi, nici un moment de ruptură. Înțelepciunea era tot

acolo — cuvintele, legile, cartea. Totul era adevărat. Dar nu mai era al lui. Știa ce e bine și mergea spre altceva. Asta e ceva mai rău decât prostia.

Și într-o dimineață se ruga la altare străine și uitase cum arată fața Domnului.

Atunci l-a mâniat pe Domnul și a zis: pentru asta voi rupe regatul din mâna fiului tău. Și așa a făcut.

Și s-a supărat Dumnezeu că a crezut că e om cu lumină.

X. MARIA ȘI IOSIF

• • •

A văzut Dumnezeu că omul se rupe de lumină și a căutat pe pământ cea mai curată femeie care se născuse din neamul oamenilor.

Și a găsit-o pe Maria, o fată tânără dintr-un orășel mic, dusă la Templu de părinții ei de mică și crescută acolo ca fecioară dedicată lui Dumnezeu.

Când a ajuns la vârsta măritișului, nu știau preoții ce să facă cu ea — nu puteau s-o țină în Templu, dar era atât de dedicată lui Dumnezeu că s-a auzit în tot ținutul.

Și a poruncit marele preot tuturor văduvilor din ținut să se adune și le-a cerut să aducă câte un toiag.

Și a pornit Iosif, tâmplar bătrân din Nazaret, dar în putere, către templu.

În noaptea dinainte să vină văduvii, a trimis Dumnezeu pe Gavriil la Maria și i-a zis: vei purta în pântece pe Fiul lui Dumnezeu.

Și s-a cutremurat Maria și a zis: cum poate fi asta, căci eu nu am cunoscut bărbat?

Gavriil a zis: Duhul Sfânt va veni peste tine. Ce se va naște din tine va fi Sfânt.

Au venit a doua zi văduvii, unul câte unul, și toiagele lor au stat mute.

Se lăsa noaptea. Din mulțime mai rămăseseră câțiva bătrâni.

Preotul se uita și vede un om dârz, cu părul alb, fața creață și privirea blândă, și îl cheamă la dânsul cu toiagul.

Iosif se ridică cu toiagul în mână, îl proptește de pământ și spune: sfinte preot, eu nu sunt potrivit pentru tânăra fecioară. Am venit la chemarea sfințeniei tale cum ne învață cărțile sfinte. Anii și condiția mea nu îi oferă niciun viitor.

Și atunci toiagul a înflorit și din el a ieșit o Bufniță Albă și a zburat pe umărul Fecioarei Maria.

Atunci s-a făcut lumină iar marele preot a zis: nu ai avut de ales, ai fost ales.

A luat-o Iosif pe Maria în casa lui și a protejat-o și nu s-a atins de ea.

Și a primit Maria fără să întrebe mai mult.

Iosif a văzut că e gravidă și, ca om drept, a luat treizeci de arginți să i-i dea și a pornit să o lase în pace, ca să nu o facă de rușine.

Gavriil i se arată lui Iosif și îi spune: cum crezi că a înflorit toiagul? De unde a zburat bufnița?

Cutremurat, s-a întors și a picat în genunchi și a început să se roage la Domnul.

Și așa a ținut-o Iosif pe Maria în casa lui până a venit vremea să plece la Betleem să facă recensământul.

XI. MAGII ȘI IROD

• • •

Și au plecat când Maria mai avea puțin să nască.

S-au plecat și trei magi de la răsărit către Irod, să îi spună de măreția lui Hristos, căci văzuseră că se naște rege.

S-a tulburat Irod și a chemat preoții și cărturarii și i-a întrebat unde scrie că se va naște.

Au deschis cărțile și au citit în ele vechi ca mucegaiul și le-au spus magilor că drumul li se va arăta.

Irod a stat singur după ce au plecat cărturarii. A numărat anii lui. A numărat fiii lui. A numărat armatele lui. Și s-a temut de un prunc în fașă mai tare decât de orice armată.

Le-a dat magilor provizii pentru drum și câte zece arginți de cap și a pus oameni să le calce pe urme.

I-a dus Bufnița Albă aproape de Betleem. Și în noaptea aceea a apărut steaua.

Și i-a dus la pruncul Iisus, care stătea în brațele fecioarei, în grajd, între animale, căci nu era loc pentru ei în cetate.

S-au luminat și i-au dat pruncului:

> Aur — pentru un rege.
>
> Tămâie — pentru un zeu.
>
> Smirnă — pentru un mort.

Când să plece înapoi la Irod, vine îngerul Gavriil și le spune că Irod îl trădează pe Hristos.

Magii urmează Bufnița Albă și scapă de toți cei care îi urmăreau.

Îngerul Gavriil îi spune lui Iosif să o ia pe Maria cu pruncul și să plece din ținut.

Vede Irod că magii au dispărut și ordonă să fie uciși copiii de până la doi ani ai iudeilor.

Irod moare și Iisus se întoarce cu Maria și Iosif în Nazaret.

XII. VIAȚA

• • •

A crescut Isus în Nazaret, fiu de tâmplar, și nimeni nu știa cine e.

Când a împlinit treizeci de ani, a venit la Ioan care boteza oamenii în Iordan și a cerut să fie botezat.

Și a zis Ioan: eu am nevoie să fiu botezat de tine și tu vii la mine?

Și a zis Isus: lasă acum.

Când a ieșit din apă, s-a deschis cerul și Bufnița Albă a coborât peste el și a tunat glasul Domnului: acesta este Fiul meu cel iubit.

Și a plecat Isus în pustiu și a postit și s-a rugat și a meditat patruzeci de zile și patruzeci de nopți, până ce nu a mai rămas nimic din el.

A venit Lucifer.

I-a zis: dacă ești Fiul lui Dumnezeu, fă din pietrele astea pâine.

Și a zis Isus: omul nu trăiește numai cu pâine.

Și i-a arătat Lucifer toate regatele pământului și i-a zis: ale tale dacă te închini mie.

Și a zis Isus: pleacă.

Și a plecat Lucifer pentru o vreme.

S-a întors Isus și a mers la Marea Galileii.

Și a văzut pe Simon și pe Andrei fratele lui aruncând năvodul în apă.

Le-a zis: veniți după mine.

Și au lăsat năvodul și au venit.

Mai departe a văzut pe Iacov și pe Ioan în barcă cu tatăl lor Zebedei dregând năvoadele.

Și i-a chemat.

Au lăsat barca și pe tatăl lor și au venit.

Tot așa i-a adunat pe cei doisprezece — de pe mal, de la vamă, de pe câmp — oameni pe care nimeni altcineva nu i-ar fi ales.

Și i-a chemat pe fiecare pe nume și i-a trimis câte doi și le-a dat putere să vindece și să scoată duhuri necurate.

A vindecat bolnavi și a dat de mâncare la mulțimi și a prefăcut apa în vin la nunta din Cana, căci mama lui i-a cerut-o.

Și a venit Isus la Betania, la casa lui Lazăr, și a mâncat la masa lui și a vorbit și a ascultat.

Era acolo Maria sora lui Lazăr, care a lăsat toate treburile și a venit și a stat la picioarele lui și nu s-a mai ridicat.

S-a plâns Marta sora ei: spune-i să mă ajute.

Și a zis Isus: Marta, te îngrijorezi de multe, dar un singur lucru e necesar și Maria a ales partea bună.

A murit Lazăr și a întârziat Isus patru zile, și când a venit, Maria a căzut la picioarele lui și a plâns.

A plâns și Isus. Singurul moment când a plâns.

Și l-a înviat pe Lazăr.

Din ziua aceea Maria nu s-a mai despărțit de el.

Era în curtea lui Irod o femeie pe nume Ioana, soția lui Huza, administratorul regelui.

Trăia în palat și în avere, și într-o zi a auzit de Isus și a venit și a fost vindecată.

Și a lăsat palatul și averea și l-a urmat și îl îngrijea din avutul ei și nu a cerut nimic înapoi.

Când trecea Isus pe lângă vamă, l-a văzut pe Matei numărând bani.

Și i-a zis: vino după mine.

S-a ridicat Matei și a venit.

I-a făcut ospăț în casa lui și au venit vameșii și păcătoșii și s-au scandalizat fariseii.

Într-o zi mânca Isus la masa unui fariseu și a intrat în casă o femeie din cetate.

Toți știau cine era. Nimeni nu a zis nimic.

A adus un vas de mir scump și a căzut la picioarele lui plângând și a turnat mirul peste ele și le-a șters cu părul ei.

Nimeni nu a înțeles ce se întâmplă acolo. Că femeia aceea trăise pe drumul Lilitei — liberă, nesubordonată, a nimănui.

Venise singură. Și căzuse singură. Fără să i se ceară.

S-a scandalizat fariseul în sinea lui: dacă ar fi profet adevărat, ar ști ce femeie e asta.

Și știa. De aceea a lăsat-o.

A zis Isus: cel căruia i se iartă mult, iubește mult.

I-a zis: păcatele tale sunt iertate. Du-te în pace.

Și s-a ridicat Maria Magdalena și nu a mai plecat niciodată.

Prima care a rupt-o cu Lilith. Și ultima care a plecat de la cruce.

Și a urcat pe munte și a vorbit:

> Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor este împărăția cerurilor.
>
> Fericiți cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul.
>
> Fericiți cei curați cu inima, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.
>
> Fericiți făcătorii de pace, căci ei fiii lui Dumnezeu se vor chema.
>
> Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, căci a lor este împărăția cerurilor.

Mulțimile ascultau, căci vorbea ca unul care are putere, nu ca cărturarii.

A intrat în Ierusalim pe un măgar și mulțimea a pus ramuri de palmier pe drum și a strigat: osana.

Și în aceeași seară a intrat în Templu și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și a zis: casa Tatălui meu casă de rugăciune se va chema, iar voi ați făcut-o peșteră de tâlhari.

S-au temut preoții și au început să caute cum să îl omoare.

XIII. CRUCIFICAREA

• • •

În seara din urmă a adunat pe cei doisprezece la masă.

A luat pâinea și a frânt-o și a dat-o și a zis: acesta este trupul meu.

Apoi a luat paharul și a zis: acesta este sângele meu vărsat pentru mulți.

După a zis: unul dintre voi mă va vinde.

Și s-au uitat unii la alții și nu știau despre cine vorbește.

Și a zis Petru: eu nu te voi lăsa niciodată.

Apoi a zis Isus: până nu va cânta cocoșul de trei ori, mă vei nega.

A ieșit Iuda de la masă în noapte și s-a dus la arhierei și le-a zis: cât îmi dați dacă vi-l dau?

Au numărat treizeci de arginți.

A luat Iuda arginții și a așteptat ceasul.

Au mers la grădina Ghetsimani, Iisus cu ucenicii, și a spus: stați aici și vegheați.

Apoi a mers mai departe singur și a căzut cu fața la pământ și s-a rugat: Tată, dacă e cu putință, treacă paharul acesta de la mine. Dar nu cum voiesc eu, ci cum voiești tu.

Și s-a întors și i-a găsit dormind.

A doua oară. A treia oară. Dormeau.

A zis Domnul: dormiți. A venit ceasul.

Când a intrat Iuda în grădină cu soldați și cu torțe.

S-a apropiat de Isus și l-a sărutat.

Și l-au prins.

Atunci au fugit cei doisprezece. Toți.

L-au dus pe Iisus la arhierei și stătea Petru afară în curte, lângă foc.

Unde a zis o slujnică: și acesta era cu el.

Și a zis Petru: nu îl cunosc.

A doua oară. A treia oară. Și a cântat cocoșul.

A ieșit Petru afară și a plâns amar.

Când a văzut Iuda că Isus primește osânda, a aruncat arginții în templu.

Și a zis: am vândut sânge nevinovat.

Și s-a spânzurat.

Au luat preoții arginții de jos și a zis unul: nu se cuvine să îi punem în vistierie, căci sunt preț de sânge.

Și a zis altul: nici pentru cei vii nu îi putem cheltui.

S-au vorbit de au cumpărat cu ei un ogor pentru îngroparea celor fără nume.

Și s-a chemat locul acela Câmpul Sângelui.

Pe Isus l-au dus la Pilat.

Și a zis Pilat: nu găsesc nicio vină în omul acesta.

Dar au strigat mulțimile: răstignește-l.

Și și-a spălat Pilat mâinile.

L-au luat soldații și l-au biciuit.

Și i-au pus o mantie roșie și au împletit o cunună de spini și i-au pus-o pe cap.

Îl loveau și ziceau: te salutăm, regele iudeilor.

Și îl scuipau.

I-au pus crucea în spate și l-au dus pe deal.

Și a căzut.

Au silit un om din mulțime, pe nume Simon din Cirene, să ducă crucea după el.

Și l-au răstignit între doi tâlhari.

A zis unul: dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce.

Și a zis celălalt: noi primim ce am meritat. Omul acesta n-a făcut nimic rău.

Și i-a zis lui Isus: adu-ți aminte de mine când vei veni în împărăția ta.

A zis Isus: astăzi vei fi cu mine în rai.

S-a făcut întuneric peste tot pământul la amiază și a ținut trei ceasuri.

A strigat Isus cu glas tare: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?

Și s-a cutremurat pământul și pietrele s-au despicat și mormintele s-au deschis.

Apoi a zis: s-a sfârșit.

Și și-a dat duhul.

Mulțimile s-au împrăștiat.

Și cei doisprezece nu se vedeau nicăieri.

Au rămas femeile.

Și stătea Maria mama lui și Maria din Betania și Ioana și Maria Magdalena în fața crucii și plângeau și se rugau.

XIV. COBORÂREA

• • •

S-a sfâșiat perdeaua de la altar.

Perdeaua templului stătea sfâșiată în două de sus până jos. Stâncile crăpate. Mormintele deschise.

Sfintele au cumpărat miresme și au numărat orele.

Apostolii nu se vedeau, nu se auzeau, nu se știau de ei.

Petru stătea undeva singur și plângea de rușine.

Sâmbătă dimineață s-au dus arhiereii și fariseii la Pilat, căci învățătura i-au știut-o dușmanii când ucenicilor le-a luat întunericul mintea.

Și au zis: înșelătorul acela a spus că după trei zile va învia. Dă-ne gardă la mormânt.

Pilat a zis: aveți gardă. Duceți-vă.

Au pus sigiliul lui Pilat pe piatră și au stat de pază.

• • •

Dedesubt, în Pământ, era întunericul de dinainte de facerea lumii.

Acolo stăteau demonii, toți cei care căzuseră de la început.

Și stăteau morții de la Adam încoace, așteptând ceva ce nu aveau un nume pentru el.

Avraam simțea de secole. Moise număra fără să știe ce număra. David fredona în șoaptă psalmul pe care îl scrisese demult: Ridicați-vă, porți veșnice, să intre Împăratul slavei.

• • •

A coborât Isus spre adânc și a ajuns la apa Sâmbetei.

L-a văzut vaslașul și s-a luminat și a zis: ai venit tu, fiu de zeu, să mă vezi?

A zis Isus: vreau să trec Sâmbăta.

A zis vaslașul: bine. Oferi aur?

A zis Isus: ofer glorie.

A zis vaslașul: oferi tămâie?

A zis Isus: ofer iubire.

A zis vaslașul: oferi smirnă?

A zis Isus: ofer loc în împărăția cerului.

A zis vaslașul: vrei să oferi argint?

A zis Isus: ofer iertare.

A zis vaslașul: fiu al zeilor, cu măreția ta se răstoarnă barca.

Și a pus Isus în palma lui și aur și tămâie și smirnă.

Vaslașul a înțepenit.

Aur datorau regii. Tămâie datorau zeii. Smirnă datorau morții.

Iar el era rob de la facerea lumii și nu văzuse niciodată pe cineva care să datoreze toate trei.

L-a trecut vaslașul pe Isus în tăcere.

Când a ajuns pe malul celălalt, a zis Hristos: a înviat!

Tatăl a răspuns din ceruri: Adevărat a înviat!

S-a întors vaslașul cu barca la malul celălalt și în urma lui s-a făcut pod peste Sâmbătă.

A lăsat vâsla jos și a urcat cu îngerii la ceruri.

• • •

S-a pus Isus în genunchi la marginea adâncului și s-a rugat și a meditat.

Pe pământ inima îi era stată și trupul îi era rece.

În adânc inima îi era caldă și mintea îi era rece.

Și făcea cum gândea și gândea cum făcea.

Adâncul era vechi. Mai vechi decât lumina. Mai vechi decât orice nume.

De la facerea lumii se hrănise cu suflul lui Dumnezeu din om, câte puțin, din fiecare muritor.

Și acum stătea Domnul înaintea lui.

Căldura a plecat din mâinile lui întâi. A simțit. Nu a mișcat.

A rămas în rugăciune în timp ce adâncul trăgea. Albul ochilor s-a stins încet. Glasul i-a devenit mai mic. Apoi doar buze.

Pietrele cetății adâncului râdeau în șoaptă. Demonii priveau fără să miște.

Văzuseră asta — Adâncul a înghițit prima lumină ce a venit la el și toate de după ea. Aveau răbdare.

De dărâma adâncul, cei drepți de înăuntru piereau, și cei răi și fără de milă de veneau rămâneau în întunericul de dinainte de lumină.

Și Domnul nu a vrut să îi lase în pustiu.

Se ruga. Medita. Se usca.

A venit demonul.

A zis: uite-i. Închină-te mie și te fac rege peste cei drepți din adâncuri.

Nu a zis nimic.

A zis demonul: te usuci oricum aici. Adâncul te înghițe, închină-te mie și hai în împărăția mea să-ți dau regatul!

A rămas în tăcere și în uscare și în rugăciune.

A așteptat demonul. Și piatra a așteptat. Și adâncul a așteptat.

Și Domnul s-a ridicat și a mers în cetate.

Și l-au dus în mijlocul iadului să-l arate ca pe pradă.

Și atunci s-a petrecut ceva ce adâncul nu știuse să aștepte.

A răsărit lumina din mijlocul adâncului și nu era lumină care să ardă încet.

Era Împăratul cerurilor și întunericul se rupea.

Era lumină de s-a cutremurat fiecare cui, fiecare piatră, și au zis demonii: Hristos a Înviat!

Și a luat cheia și i-a închis pe demoni înăuntru.

Iar îngerii din ceruri au zis: Adevărat a Înviat!

Și cheia a ținut-o Domnul.

Hristos i-a adunat pe cei drepți să le arate împărăția Raiului, iar ei strigau: Hristos a Înviat!

Și cei răi și fără de milă au strigat: Adevărat a Înviat!

• • •

Un om deschide ușa și tatăl lui mort stă în prag. Îl recunoaște. Nu vorbesc.

Face semnul crucii și zice: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Slavă pentru măreția Domnului.

Un gropar mergea pe ulița spre casă. A recunoscut în față un om care mergea și se uita la case. Îl îngropase cu trei zile în urmă. Era fața aceea în groapă și acum mergea pe stradă.

A făcut semnul crucii și a zis: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Slavă pentru măreția Domnului.

Într-o altă parte a cetății o bătrână stătea în ușa casei ei. Pe uliță se juca o copilă. Murise mică. Îi era soră. Știa mersul acela, știa fața.

Și a făcut semnul crucii și a zis: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Slavă pentru măreția Domnului.

Mulți au văzut în noaptea de cu ziua aceea pe cei pe care îi îngropaseră.

Mulți nu au spus la nimeni.

Și mulți au vorbit și nimeni nu i-a crezut.

XV. ÎNVIEREA

• • •

Gardienii stăteau la mormânt cu torțe și cu sigiliul lui Pilat pe piatră.

Și s-a cutremurat pământul.

A coborât un înger din cer și a venit la piatră și a răsturnat-o și a șezut pe ea. Fața lui era ca fulgerul și hainele lui albe ca zăpada.

Au căzut gardienii la pământ ca morții.

Când și-au revenit, mormântul era gol.

S-au uitat unii la alții. S-au uitat la piatra răsturnată. S-au uitat la sigiliul lui Pilat rupt.

Nu dormiseră. Nu se mișcaseră. Nu venise nimeni.

S-au dus direct la arhierei și le-au spus tot.

Au ascultat arhiereii și s-au sfătuit și au numărat bani mulți și i-au dat gardienilor și au zis: spuneți că ucenicii lui au venit noaptea și l-au furat pe când dormeați.

Și au luat gardienii banii și au spus ce li s-a zis.

• • •

În zorii zilei dintâi a săptămânii a venit Maria Magdalena la mormânt, singură, pe întuneric, cu miresme în mână.

A văzut piatra răsturnată.

A lăsat miresmele jos și a fugit după Petru și Ioan.

S-a întors cu Ioan. A ajuns primul și s-a oprit la intrare. Petru a intrat direct.

Fâșiile de pânză jos. Mahrama de pe față rulată separat și pusă deoparte.

Au plecat și nu știau ce să gândească.

Magdalena a rămas singură la mormânt și plângea.

S-a aplecat să se uite înăuntru și a văzut doi îngeri în alb șezând unde fusese trupul.

Au zis îngerii: femeie, de ce plângi?

A zis ea: l-au luat pe Domnul meu și nu știu unde l-au pus.

S-a întors și a văzut pe cineva stând acolo.

A crezut că e grădinarul.

A zis el: femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?

A zis ea: dacă tu l-ai luat, spune-mi unde l-ai pus și eu îl iau.

A zis el: *Maria.*

S-a oprit.

Nu pentru că a auzit un nume. Grădinarii nu spun numele tău așa. Nimeni nu spune numele tău așa. Ca și cum te-ar fi știut înainte să fii, ca și cum te-ar fi strigat din ceva din care te pierduseși. S-a oprit și cunoașterea a venit înaintea vederii. S-a întors și a căzut.

A fugit Magdalena și le-a spus la celelalte. Au venit Maria din Betania și Ioana.

Și le-a întâmpinat Isus pe drum și le-a zis: nu vă temeți.

S-au minunat, au plâns, s-au închinat și iar s-au minunat.

Și le-a spus:

> *Va veni omul cu lumina din interior ce se vede noaptea. Eu îl arăt vouă. Când îl veți vedea, veți ști că e om din împărăția mea.*

Căci el și ai lui trebuie să asigure că omul ară pământul.

Și aleșii mei cu lumina din interior pun sământă pentru A Doua Mea Înviere.

Iar ei să audă de la Mine, de la Tatăl și de la Sfântul Duh.

Creația îi așteaptă.

Femeile au ascultat și au înțeles despre sarcina ce le-a dat-o Domnul.

• • •

Toma nu credea. Opt zile mai târziu a apărut Isus din nou.

A zis Isus: pune degetul tău aici. Pune mâna ta în coasta mea.

Toma a căzut: Domnul meu și Dumnezeul meu.

La Marea Galileii au pescuit toată noaptea și nu au prins nimic.

Dimineața a strigat cineva de pe mal: aruncați năvodul în dreapta.

Au aruncat și nu puteau să îl tragă de mulțimea peștilor.

Ioan l-a recunoscut primul: e Domnul.

Petru a sărit în apă.

Pe mal, pește și pâine pe foc.

XVI. ÎNĂLȚAREA

• • •

Patruzeci de zile s-a arătat și a mâncat cu ei și a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu.

I-a chemat pe toți pe Muntele Măslinilor.

A stat în fața lor și i-a privit unul câte unul.

Și le-a spus apostolilor:

> *Cel care s-a pierdut va veni. Nu îl veți cunoaște. Va fi departe de voi și împotriva voastră. Va amenința și ucide pe cei care mă iubesc. Și pe el îl voi alege. Căci ce a stricat omul va fi îndreptat și va rămâne cunoașterea și harul.*
>
> *Căci în Împărăția cerului, celor cărora li se arată Domnul și îl primesc în suflet, sunt binevenițI.*
>
> *Și după ei mai vin și alții, căci s-au adunat doamnele cu voia Împăratului și le-a binecuvântat casa.*

Nu au înțeles.

A ridicat mâinile și i-a binecuvântat.

Și în timp ce îi binecuvânta, s-a înălțat.

Au apărut doi îngeri în alb lângă ei și au zis: bărbați galileeni, de ce stați privind spre cer? Același Isus care s-a înălțat va veni înapoi în același fel.

S-au întors în Ierusalim.

Și au strigat: Hristos s-a Înălțat!

Iar din cer a tunat, a fulgerat, și apoi a cântat: Adevărat s-a Înălțat!

XVII. ABEL

• • •

Saul din Tars, zis și Pavel, cetățean roman și evreu din semința lui Beniamin.

Crescuse sub Gamaliel, cel mai mare rabin al vremii, știa legea mai bine decât oricine și ținea legea mai drept decât oricine.

La uciderea lui Ștefan — primul om care a murit pentru Hristos — Saul stătea și ținea hainele celor care aruncau cu pietre și se uita și aproba.

Și mergea din casă în casă și îi târa pe creștini la închisoare.

A cerut scrisori de la arhierei și a plecat spre Damasc să îi aresteze și acolo.

Pe drum, la amiază, a căzut o lumină din cer mai puternică decât soarele și mai puternică decât tot ce văzuse vreodată.

A căzut romanul la pământ.

Cei cu el au auzit glasul, dar nu au văzut pe nimeni.

Și a auzit el:

> *Saule, Saule, de ce mă prigonești?*

A zis el cu fața în pământ: cine ești, Doamne?

> *Eu sunt Isus pe care tu îl prigonești. Greu îți este să arunci cu piciorul în țepușă.*

A zis Saul: Doamne, ce vrei să fac?

> *Și a zis Domnul: Ridică-te și intră în cetate. Căci de acum ești numit Abel, ca primul ce a murit fără de vină.*

Atunci a curs apă.

Și l-au luat de l-au dus la patul de suferință.

Trei zile nu a văzut. Trei zile nu a mâncat. Trei zile nu a mers.

Și a venit Bufnița Albă.

L-a luat de ceafă și l-a dus la Maria.

I-a pus mâinile pe ochi.

Și i-a zis: te-ai născut Saul.

Și i-a redat vederea.

L-a dus Bufnița la Ioana.

I-a pus mâinile pe gât.

Și i-a zis: romanii ți-au zis Pavel.

Și i-a redat glasul și auzul.

L-a dus la Magdalena.

Magdalena i-a pus mâinile pe mâini și pe picioare.

Și i-a zis: Domnul ți-a spus Abel.

Și i-a redat mâinile și picioarele.

A curs apă, râuri în deșert.

Și a lăsat Abel tot și a plecat în Damasc.

• • •

Pe jos, prin Asia, prin Macedonia, prin Grecia, prin Roma.

De cinci ori biciuit cu treizeci și nouă de lovituri.

De trei ori bătut cu vergele.

O dată împroșcat cu pietre și lăsat mort pe drum.

De trei ori naufragiat.

O noapte și o zi în marea deschisă.

Întemnițat în Filipi. În Cezareea. În Roma.

Și din fiecare închisoare s-a rugat și a meditat.

• • •

Și înainte să-i ia Nero capul a zis:

Am luptat lupta cea bună.

Mi-am încheiat alergarea.

Am păzit credința.

Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos.

Nu mă voi lăsa stăpânit de nimic.

Și l-a tras Domnul de la osândă și l-a lăsat pe Pavel în loc.

A tăcut Pavel când a închis ochii și a urcat în împărăția Domnului.

Și din sângele lui a curs apă, iar pe butuc unde i-a tăiat capul a crescut o ramură cu flori.

A rămas Abel curat ca albul zilelor de dimineață să facă lucrarea împărătească.

Să ducă omul la pământul fertil pe mal de mare fără de frig fără de iarnă.

• • •

Cel ce are lumină se vede în noapte și la cea mai mică rază de stea.

Cel fără lumină și la lună este una cu noaptea.

Abel a zis să facă ostașii pentru lucrare așa cum l-a învățat Domnul.

Și a lăsat cartea de zi, cartea de noapte și cartea pământului ca să iasă să vadă, să știe și să înțeleagă aleșii lui Hristos.

Că a văzut Domnul că cei slabi cad în păcat iar cei răi sunt păcatul în sine, iar în împărăția Domnului doar celor drepți le este promisă ziua de mâine.

XIX.

• • •

Și a făcut Abel lucrarea Domnului după scripturi.

Și cei care au lucrat cu el sunt cu sufletul curat și inima ușoară.

Că lumina le-a umplut sufletul și din sufletele și carnea lor s-au născut turmele Domnului.

Iar unii berbeci au avut și ei lumină.

Și pământul s-a umplut de oameni și oamenii l-au umplut de zgomot.

Peste zgomot s-a făcut întuneric și din slăbiciunea lor au început să piară.

Și a văzut Abel și s-a dus să-i spună Domnului.

• • •

Cel mut cântă de la balcon iar cei ce aud nu zic nimic.

Când intră vrăjmașul în cetate să răstoarne scaunul Său, cel din scaun trimite oastea călare pe cufere la capătul lumii să îngrașe nimicul.

Aurul ajunge ușor ca fulgul în bătaia vântului și pâinea grea ca pietrele de moară.

Oamenii au uitat de Dumnezeu și totuși se închină și-și fac chip cioplit sau se cioplesc pe ei să se închine.

Dreptatea stă în traista celui care o cumpără.

Omul uită pentru ce a primit mâini de la Domnul.

Pruncii cresc fără să știe ce sunt.

Pământul strigă de oboseală și nimeni nu-l aude.

Și de vezi că se înnoadă și se roade unul, toate sau mai multe, să știi, Abel, că vin cei călare.

• • •

Cel alb cu arcul te săgetează de fugi către Domnul.

Cel roșu cu sabia să ude pământul cu sângele omului.

Cel negru cu talerul să sperie burta și fălcile după pruncii omului.

Cel palid care merge cu iadul în spate și ia din oameni fără sorți și fără numărate.

Iar omul cu lumina din interior îi ia pe cei drepți și se duc la luptă, și Domnul le dă putere și sabia devine tot mai tăioasă și săgețile tot mai ascuțite.

Și când ies aleșii cu cei drepți la lumină, vin și îi binecuvântez, că al lor a rămas Pământul de la Mine până în vecii vecilor.